

Economia i Empresa

Europa s'endinsa en l'heterodòxia

► EL BCE activa la compra massiva de deute després del fracàs de 5 anys de mesures convencionals d'impuls monetari ► El supervisor ha hagut de superar enormes resistències internes i dels països socis per inundar de diners el mercat

Mario Draghi,
president del BCE.

GIRONA | JAVIER CUARTAS

El Banc Central Europeu (BCE) va posar en marxa dilluns, per primera vegada des de la seva fundació, un pla d'expansió monetària. Es tracta d'una mesura no convencional (i per tant extraordinària) d'estímul econòmic consistent en la fabricació ingent de diners (s'emetran almenys 1,14 bilions d'euros fins el setembre de

2016) per a la seva injecció en l'economia mitjançant la compra pel banc emissor de deutes privats (el que va començar a fer a la tardor) i sobretot dels estats. Aquestes adquisicions no es faran de forma directa als Tresors (el que vulneraria el tabú de la divisió entre polítiques monetària i fiscal) sinó en els mercats en els quals els títols de deute es negocien entre

particulars.

L'operació suposa el reconeixement del fracàs i insuficiència de les bel·ligerants polítiques de relaxació monetària aplicades pel Banc Central Europeu des de 2010 recorrent a procediments convencionals: injeccions de liquiditat, compres de deute públic sense augment de la massa monetària, reducció del tipus oficial d'in-

terès a l'inaudit 0,05% i aplicació per primera vegada de tipus negatius als dipòsits que la banca realitza al BCE.

Aquest repertori desmenteix la molt comuna acusació que «el BCE no va fer res» davant la crisi. Una altra cosa diferent és que va fer molt menys -en termes quantitativament- que els bancs centrals dels EUA, Regne Unit i Japó. També és veritat que moltes vegades va aconseguir la seva finalitat sense disparar un sol tret, com quan el juliol de 2012 va ser suficient la seva amenaça d'actuar perquè les primes de risc empenguessin el camí del descens.

I encara que quantitativament va fer menys que els seus congèneres, qualitativament va fer molt més perquè va comprar deute de països com Grècia (equivalent a «bo escombraries») que en cap cas haurien entrat -per la seva ínfima qualificació creditícia- en un programa d'adquisició d'actius de la Reserva Federal dels EUA. Avui aquests bons estan en el balanç del BCE i el seu risc d'impagament és a càrrec de tots els contribuents europeus.

L'esgotament de les vies convencionals sense que l'economia europea hagi estat capaç de remuntar amb vigor una crisi que ha entrat en el seu vuitè any, la persistència d'un nivell de preus que (amb independència de l'efecte baixista del petroli) evidencia una absència de pols preocupant i un risc potencial que pugui derivar en una perillosa deflació, i les traves a què s'ha enfrontat l'Eurobanc en el seu afany per imposar unes mateixes condicions creditícies i de tipus d'interès en el conjunt de l'àrea monetària (Espanya es finança a deu anys a l'1,24% davant del 0,23% d'Alemanya) són les raons esgrimides pel BCE per pujar al carro d'altres bancs centrals

i posar en marxa la màquina d'imprimir bitllets, tot i que ara només siguin anotacions electròniques.

El BCE ha hagut de superar enormes resistències internes i dels països socis per sumar-se als mètodes heterodoxos d'impuls econòmic mitjançant el recurs d'inundar de diners el mercat. Ho fa ara invocant l'estricta compliment del seu mandat: la vigilància de la inflació, que va tancar en negatiu (-0,2% el 2014) quan l'obligació de l'eurobanc és mantenir-la prop del 2%. També ho fa adoptant cauteles per limitar la mutualització de riscos al 20% del deute que es comprí i forçant a confinar al banc central de cada país el 80% restant. Tot això per contenir el malestar d'Alemanya i d'altres països afins que comparteixen una visió estricta de l'ortodòxia monetària.

Neutralitzar la deflació

És per això que el BCE al·ludeix a la necessitat de fabricar inflació per neutralitzar la deflació i no esmenta altres efectes també buscats amb l'expansió monetària: deprecia l'euro, abaratir el crèdit, dinamitzar l'economia, penalitzar l'estalvi i promoure l'assumpció de riscos en la recerca desesperada de rendibilitat en un entorn de tipus ínfims i fins i tot negatius.

L'operació té altres efectes gens menyspreables: actuarà d'antídote contra una pujada de tipus per contagi inevitable dels EUA i el Regne Unit quan aquests països revisin a l'alça els seus en els propers mesos. I suposa un dogal més a Grècia: la seva amenaça de reobrir la crisi sobirana si no s'accepten les seves condicions perd gas amb un BCE llançat a compres massives de bons. Amb tot, l'operació no està exempta de riscos (inclòs el de fracàs) i té víctimes: els estalviadors i els creditors.

Idili Lizcano: «Els diners són com el sexe, pura energia»

► El fundador de l'empresa garrotxina Alqvimia aposta per un nou estil de lideratge basat en el respecte

GIRONA | O.P.

Filòsof de formació, Idili Lizcano ha creat una empresa d'èxit (Alqvimia és present a 20 països de tot el món), i és un convençut que donar una visió espiritual a l'economia i a l'empresa «és rendible». Així ho va explicar al «VIII Fòrum Alqvimia de la Felicitat per a Empresaris i Professionals» que s'ha celebrat a la seu de Pímea.

En un diàleg amb el periodista David Escamilla, que van titular «Eros i Economia», Lizcano va insistir que, com a «empresaris el repté és ser rendibles però conscients del nostre entorn. Per això,

Idili Lizcano

hem de reconèixer que els diners són com el sexe, pura energia, ni bons ni dolents, però sempre sabent com els utilitzes».

«Hem de saber que tot acte econòmic és psicològic i per això hem de conèixer la ment humana, que és com una ceba», va dir el fundador d'Alqvimia. Seguint amb aquesta metàfora, va dir que les capes externes estan governades per la neurosi i emocions. «Si ens quedem en aquesta part no serem feliços».

Traslladat al món de l'empresa, va apuntar que «si et quedes en aquestes capes superficials, èxit i diners, llavors no seràs feliç ni faràs feliç als altres». I va afegir, «s'ha d'arribar a les capes més profundes per ser conscients de l'intern, l'extern i el dels altres. El lideratge en aquests nous temps arriba a través de la consciència, el respecte i l'amor».

Alqvimia, fundada fa més de 30 anys a Tortellà, s'ha convertit en un referent de la cosmètica natural d'alta gamma. Des de la Garrotxa, el seu fundador va conjugar la tradició de l'antiga perfumeria tradicional amb els coneixements de la botànica. Amb una trentena de treballadors i uns 5 milions de facturació anual, la marca es ven a una vintena de països de tot el món, on exporta més del 30% de la seva producció.

Nova ampliació del PGA Catalunya Resort

► PGA Catalunya Resort, complex de golf i residencial de luxe, s'amplia amb l'àrea residencial La Pineda, situada davant del carrer 7 del camp de golf Tour Course. La nova extensió consta de nou parcel·les a partir de 1.000 metres quadrats de superfície total destinades a acollir grans habitatges. A més, La Pineda comptarà amb un conjunt de nou viles unifamiliars que han estat projectades pels arquitectes Damián Ribas i Jaume Prous, que han començat a construir-se el mes de febrer.